

(41)

1/4/236/1

(40)

ירושלים, כח' אב תש"י
11.8.1950

32389

לכבוד
הרה"ג ראובן כ"ץ, שליט"א,
הרב הראשי לפתח-תקוה.

אדוני הרב,

אני מודה לכתבך על מכתבו מיום יח' בתמוז תש"י ועל יאשר הואיל לשלוח לי את מאמרו על זכויות הבעל והאשה וחובותיהם להוסיף בעתון "הצופה". קראתי את המאמר בעיון רב והצטרפתי שהוא נכתב לשם פולמוס נגד הצעת חוק שויון זכויות האשה ולא לשם לימוד סניגוריה עליה. אין טענה בפי יוזמי הצעת החוק שהמשפט העברי אינו מסוגל לדאוג לאשה די צרכה, אלא התקנות אשר כב"מ עיז עליהן שנעשו בחפזות הגולה על-ידי גדולי הדורות בזמניהם, לפי צורך המקום ולפי צורך השעה; תקנות אלה לא נעשו עוד בארצנו (התקנות שהעלו את כתובת האשה לפינימום של 50 לירות ושחייבו את האב במזונות בניו עד לגיל 18 שנה - אין בהן כדי לספק את הצרכים המשפטיים של הישוב החדש במדינתנו). אין אני יכול להסכים עם כ"ת שהתקנות בדבר עישור הנכסים הנזכרות במאמרו עשויות לתקן מה שסעון תיקון בדבר ירושת הבת; אין התקנות נהוגות אצלנו ואינן ידועות בציבור הרחב. חוקי הירושה במדינה מסודרת צריכים להיות כך שאין אדם מוכרח לצוות על ביתו בשר צוואה בכדי שייעשה צדק לבניו ולבנותיו במידה שווה.

אין מי שיחלוק על כך שדיני התורה, על הסייגים והתקנות שהוספו עליהם במשך הדורות הגנו על זכויות האשה במידה שהתאימה למעמדה ולצרכיה במזמנים ההם. אך אין האשה דהאידינא כהרי האשה מאז; אז נפטלה האשה כעדה כדי שלא תתבזה על ידי עובה את ביתה ונזואה לבית הדין; היום היא צריכה להיות כשרה כעדה כדי שלא תתבזה על ידי נפילת שערי בית הדין בפניה.

אותם הדברים אופוריים לגבי חובת האשה להשתתף, במקרה ובמידת הצורך, בכלכלת בניה; אין הוראה זו באה בכדי לפטור את האב מן החובה המוטלת עליו, אלא בכדי להטיל על האשה חובה ואחריות שמעמדה כיום בחברה ובמשפחה מצדיק ומחייב.

בכבוד רב
שר המשפטים